

Vendetta (venjança)

Un relat de: [Kyra](#)

Una noia corria en la foscor del bosc. Duia la camisa tacada de sang i la seva cara de por denotava que fugia d'alguna cosa. Es detingué un moment a reposar sota una gran alzina, envoltada d'un silenci esfereïdor. Es posà la mà sobre el pit intentant calmar-se: respirava amb dificultat per l'esforç de la correguda i la seva ment encara no entenia el que havia succeït.

En la distància es sentí un udol fred i penetrant. La noia es tranquil·litzà una mica, havia deixat el seu perseguidor enrere però sabia que no estaria segura fins a arribar al poble.

A escassos metres del lloc on era es sentiren uns passos arrossegats. Enmig dels arbres hi havia una presència que la jove identificà ràpidament: era el seu agressor. El seu cor s'accelerà i les seves cames es paral·lelitzaren. Sabia que no podia fugir.

L'agressor entrà en el seu camp de visió. Era un jove de no més de trenta anys que hauria resultat atractiu de no ser per l'expressió de bogeria dels seus ulls i les profundes inspiracions que es veia obligat a fer a causa del cansament. Del nas li rajava sang a dojo, però semblava que no s'havia pres la molèstia d'intentar aturar l'hemorràgia. Tragué àvidament la pistola que duia al cinturó i apuntà la noia sense vacil·lar gens ni mica.

La jove féu un pas enrere i semblà que volgués dir alguna cosa, però abans d'haver tingut temps ni tan sols de pronunciar un mot, un tret ressonà en la foscor i el seu cos sense vida caigué a terra.

El noi s'atansà a la jove i s'ajupí al seu costat. Amb una mà decidida li apartà el floc de cabells que li cobria la cara i la mirà fixament. La boca era oberta i als ulls encara s'hi podia veure l'expressió de sorpresa.

-Ja t'ho vaig dir: amb mi no s'hi juga.

El noi s'aixecà i s'allunyà amb passos lents fins perdre's en la foscor.